

Het portaal

Het portaal

Bomen vervormd als bogen,

Bezaaid met kristallen,

Buigend onder de last

Van opgehoopte sneeuw,

Openen voor ons de deur

Naar onze tederste dromen,

Op deze feestelijke plaats

In dit landelijke decor

In de schemering die langzaam neerdwarrelt over heuvels en dalen, ingedommeld in blauwgrijze wolken, wikkelt de sneeuw Moeder Natuur in zijn pluizige witte jas en dompelt haar in een diepe winterslaap. Om de wonderbaarlijkheid van dit magische landschap kracht bij te zetten, buigen de bomen door onder het gewicht van de poederige sneeuw die samengepakt is op hun onderkoelde takken en zich kristalliseert in tienduzenden parels als rivieren van diamanten.

Met een magische toverstaf verpulvert de winterfee de wolken, zwanger van witte golfjes en doet zij hen verbrokkelen in speelse vlokjes die neerdwarrelen met sierlijke schokjes. Zij beginnen aan een hectische dans en wervelen geruime tijd in de grijsblauwe lucht alvorens zich te storten in hun satijnen wieg.

Het schijnt dat, toen de wereld werd geschapen en de winter eraan kwam, de vraag op de proppen kwam welke kleur de sneeuw moest krijgen. Deze liet heel de natuur voor zich defileren om tenslotte voor een tint te kiezen die de sneeuw tot zijn recht zou laten komen...

Kuierend langs de paadjes, kwam de sneeuw allereerst het gras tegen, wiens kleurenpracht de hoop symboliseert. Maar het gras weigerde berouwvol haar kleur te delen met de sneeuw, want dat had zij naar eigen zeggen al gedaan met al de bomen. Vervolgens ontmoette de sneeuw de zo delicate roze tint, die als het ware parfums van tederheid verspreidde. Deze verduidelijkte haar tint reeds veelvuldig ter beschikking gesteld te hebben om de zonen van verliefden in te kleuren of om de mandjes van kleine meisjes rozig te bekleden met liefde of met zijde. De sneeuw vervolgde zijn weg, drong alzo binnen in het woud en ontdekte daar, verborgen in de schaduw van de bosjes, een mooi viooltje met een droom van een paarse kleur. Deze vertrouwde de sneeuw toe dat ook haar kleur was uitgeput voor de onweerswolken en de bliksemschichten. Aan de rand van het bos kwam het meer en meer bezorgde sneeuwvlokje een zonnebloem tegen, wiens blaadjes zich openstelden voor het leven als vele gastvrije armpjes. Opnieuw ving de sneeuw bot, want deze gouden kleur was al gekozen door de zon om de aarde te verlichten. Tenslotte stelde het sneeuwvlokje tijdens de laatste winterse vorst bevend en rillend in zijn vriesjasje aan de sneeuw voor om de witte kleur van haar vlekkeloze bloemblaadjes weg te schenken.

Daarom heeft de sneeuw de kleur van puurheid ontvangen, van deugdelijkheid en van kuisheid. Als beloning is het sneeuwvlokje de eerste bloem geworden die tevoorschijn mocht komen, om zo de komst van de lente aan te kondigen.

Rohi
de Dierhen